

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 5968/2018
12.12.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Божицара Вујичића и др Илије Зиндовића, чланова већа, у правној ствари тужилаца АА из ..., ул. ... бр. .../..., кога заступа Мате Антуновић, адвокат из ..., против туженог Завода за изградњу града Београда из Београда, ул. Палмотићева број 30, ради утврђења, вредност предмета спора 5.220.000,00 динара, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 2288/17 од 24.05.2018. године, у седници одржаној 12.12.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 2288/17 од 24.05.2018. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду П бр. 362/15 од 15.12.2016. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев и утврђено да је тужилац АА одржајем стекао право својине на стану број ..., корисне површине 53м², на ... спрату зграде број ..., у улици ... у ..., изграђен на кат. парцели број .../..., уписан у лист непокретности ... КО ..., што је тужени Завод за изградњу града Београда ДОО Београд дужан да призна и трпи упис права својине тужиоца на означеној непокретности у земљишним, катастарским, односно другим јавним књигама. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 120.000,00 динара. Ставом трећим изреке, ослобођен је тужилац обавезе плаћања судских такси.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 2288/17 од 24.05.2018. године, ставом првим изреке, преиначена је пресуда Вишег суда у Београду П бр. 362/15 од 15.12.2016. године у ставу првом изреке, тако што се одбија тужбени захтев којим је тражено да се утврди да је тужилац АА одржајем стекао право својине на стану број ..., корисне површине 53м², на ... спрату зграде број ..., у улици ... у ..., изграђен на кат. парцели број .../..., уписан у лист непокретности ... КО ..., што је тужени Завод за изградњу града Београда ДОО Београд дужан да призна и трпи упис права својине тужиоца на означеној непокретности у земљишним, катастарским, односно другим јавним књигама, као неоснован. Ставом другим изреке, преиначена је пресуда Вишег

суда у Београду П бр. 362/15 од 15.12.2016. године, у ставу другом изреке, тако што је одлучено да свака странка сноси своје трошкове парничног поступка, а ставом три изреке, потврђена је пресуда Вишег суда у Београду П бр. 362/15 од 15.12.2016. године у ставу трећем изреке и жалба туженог у том делу одбијена као неоснована.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију сходно одредби члана 407. став 1. тачка 4. ЗПП, због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 72/11, 55/14), према којој одредби је ревизија увек дозвољена када другостепени суд преиначи пресуду и одлучи о захтевима странака, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку доношења побијане пресуде нема битне повреде из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју овај суд пази по службеној дужности, а на друге битне повреде поступка се у ревизији не указује.

Према утврђеном чињеничном стању, тужени Завод за изградњу града Београда ДОО Београд је са предузећем „ББ“ из ... (као инвеститором) закључио уговор 17.01.1980. године о одређивању и давању грађевинског земљишта за изградњу дела стамбеног објекта три у стамбеном насељу Медаковић 3 у ... и анекс уговора 27.01.1982. године. На основу ових уговора „ББ“ је постала инвеститор, односно купац наведеног стана за који је исплатила купопродајну цену од 1.125.000,00 динара. Отац тужиоца, ВВ је од предузећа „ББ“ (ООУ ..., истурена јединица у Београду), у којем је био запослен, купио спорну непокретност тако што је на основу споразума платио и то на име учешћа износ од 601.860,00 динара и износ од 300.000,00 динара од кредита који му је за куповину стана, као свом запосленом одобрила „ГГ“ ОУР „...“ 26.12.1980. године. Отац тужиоца је 1984. године ступио у посед предметне непокретности, а који стан носи број ... и има површину 53м² налази се на ... спрату зграде број ... у улици ... у ... и у државини тог стана се налазио непрекидно све до своје смрти 1991. године. Тужилац је рођен године, а пријављен је на тој адреси 29.07.1987. године, док је његов отац имао пријаву на тој адреси од 02.10.1987. године. Поравнањем закљученим пред Петим општинским судом у Београду П 56640/89 од 24.12.1998. године, тужилац је као наследник свог оца постао искључиви титулар свих права, посебно својинских који су припадали пок. ВВ и на предметном стану и у том својству је наставио парницу коју је водио његов отац против туженог „ББ“ из ..., а ради утврђења права својине на предметном стану. Пред Петим општинским судом у Београду у предмету П 3912/89 (који је настављен под новим бројем П 16716/11), а исти окончан тако што је тужилац АА повукао тужбу. Повлачењу тужбе је претходио допис стечајног управника туженог у тој правној ствари са наводима да предметни стан не чини део стечајне масе тог друштва, као и да то друштво не истиче било каква права на том стану. Стечајни управник је пристао на повлачење тужбе, наводећи да су парничне странке у непосредним контактима утврдили да спорни стан није ушао у стечајну масу. У предметном стану тужилац живи са супругом ДД и двоје деце. Под исту непокретност је број ... КО ... као корисник стана уписан је тужени Завод за изградњу града Београда, а Република Србија је уписана као власник предметног стана.

При овако утврђеном чињеничном стању, првостепени суд је нашао да је тужбени захтев основан. При томе полази од одредбе члана 28. став 2. Закона о основама својинскоправних односа који предвиђа да савестан и законит држалац непокретне ствари, на који други има право својине стиче право својине на ту ствар одржајем протеком од 10 година, а ставом 4. истог члана несавестан држалац непокретне ствари на коју други има право својине стиче право својине на ту ствар одржајем протеком 20 година. Правни претходник тужиоца је исплатио купопродајну цену у претежном делу, има закониту и савесну државину и у државини предметног стана је од 1984. године до смрти 1991. године, а тужилац је заједно са својим оцем живео у том стану након његове смрти са породицом је наставио да користи предметни стан, па је стекао својину на истом путем одржаја сходно одредби члана 28. став 2. Закона о основама својинскоправних односа.

Одлучујући о жалби, Апелациони суд у Београду је преиначио првостепену пресу и одбио тужбени захтев тужиоца као неоснован. При томе, Апелациони суд није пошао од чињенице да ли тужилац има основ за стицање својине на предметном стану, већ налази да у току вођења поступка није испоштована одредба члана 211. Закона о парничном поступку којим је прописано да нужност супарничарства постоји ако по закону и због природе правног односа тужбом морају да се обухвате сва лица која су учесници материјално-правног односа. Ако сва лица из става 1. тог члана нису обухваћена тужбом као странке предвиђено је да ће суд одбити тужбени захтев као неоснован, а да према ставу 3. истог члана о нужном супарничарству суд води рачуна по службеној дужности.

Сходно томе, Апелациони суд налази да је првостепени суд погрешно применио одредбу члана 28. став 2. и став 4. Закона о основама својинскоправних односа и погрешно применио одредбу члана 205. став 1. у вези члана 211. ЗПП, јер на страни туженог не постоји потпуна пасивна легитимација. Сходно томе, применом члана 394. став 4. ЗПП је преиначио првостепену пресуду и тужбени захтев одбио као неоснован.

По оцени Врховног касационог суда правилно је поступио Апелациони суд у Београду када је преиначио првостепену одлуку и одбио тужбени захтев тужиоца као неоснован. Правилно је Апелациони суд нашао да у конкретном случају нису испоштоване одредбе члана 205. ст. 1. и 2. као и члана 211. Закона о парничном поступку. Наиме члан 205. ЗПП садржи одредбе које регулишу супарничарство, а чланом 211. ЗПП је прописано када постоји нужно супарничарство, које су последице за одлучивање о тужбеном захтеву у случају непостојања захтева који обухвата све нужне супарничаре. Став 3. члана 211. ЗПП, је пропис императивне природе, па на чињеницу да ли су тужбом обухваћена сва лица која представљају нужне супарничаре суд води по службеној дужности. Из изведених доказа јасно произилази да је корисник предметног стана тужени Завод за изградњу града Београда, а да је као власник уписана Република Србија. Сходно томе било је неопходно као туженог означити и Републику Србију као нужног супарничара у смислу одредбе члана 211. ЗПП, што тужилац није учинио.

Оцењујући наводе ревизије, Врховни касациони суд налази да исти нису од посебног значаја за доношење другачије одлуке. Наводи којима тужилац објашњава

својински статус на предметном стану нису од утицаја на другачију одлуку јер су ти наводи цењени од стране другостепеног суда. Даље, наводи којима се у ревизији појашњава суштина уписа права својине у Катастру непокретности и објашњава нужно супарничарство у смислу члана 211. ЗПП, по оцени Врховног касационог суда не тумаче се правилно од стране тужиоца. Овим пре што је одредба члана 211. став 3. ЗПП, императивне природе, а иста одредба је уско повезана са ставом 1. и 2. цитираног члана. Врховни касациони суд није разматрао питање основа тужиоца за стицања својине на том стану у смислу могућности примене одредаба које би елиминисало то његово право, већ је пошао искључиво од закључка да у току првостепеног поступка није испоштована одредба члана 211. ЗПП која регулише нужно супарничарство, а што је исходovalo и доношење одлуке другостепеног суда.

Нису од значаја наводи из ревизије да није постојао правни интерес да се за тужбом за утврђење обухвати Република Србија, јер се ради о примени члана 211. ЗПП, која норма регулише услов да би се могао водити поступак у вези постављеног тужбеног захтева. Ако такав услов није испоштован, а могао је бити испоштован обухватањем као туженог и Републике Србије као субјекта на кога је укњижен предметни стан и води се као власник предметног стана, из тога би произишло да би код тужиоца био присутан правни интерес да се тужбом за утврђење обухвати и власник стана тј. Република Србија, што у овом случају није учињено.

Из напред изнетих разлога применом члана 414. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа
судија
Весна Поповић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић